

Lech Lecha – Genesis 12:1 – 17:27

Aliyah 1 – Genesis 12:1 – 12:13

In Genesis 12 lezen we dat Abram uit Haran geroepen wordt door God. Nu was Haran al een tussenstation. Terah, de vader van Abram, was al weggetrokken uit Ur/Oer. Hij nam daarbij Abram, Sarai en Lot mee. Terah wilde naar Kanaän gaan, maar hij strandde halverwege in Haran en bleef daar wonen.¹ Als we echter op de kaart kijken, zien we dat Haran ver uit de route lag. Kanaän was ongeveer even ver van Oer, dan Haran. Terah werd kennelijk tijdens zijn reis **afgeleid van het einddoel**. Dit leert ons dat we de weg van God kunnen volgen, maar halverwege afgeleid kunnen worden of af kunnen haken. We moeten altijd het einddoel voor ogen houden en scherp blijven!

Paulus zegt het als volgt: *één ding doe ik: vergetend wat achter is, mij uitstrekkend naar wat voor is, jaag ik naar het doel: de prijs van de roeping van God, die van boven is, in Yeshua hamashiach!*² Welk einddoel jaagt hij dan zo gedreven na? Alleen **Yeshua** zelf! Hij wil delen in het lijden van Yeshua en de kracht van zijn opstanding leren kennen. Want niemand kan zijn eigen leven mooier maken, dat kan alleen Yeshua door zijn Geest in ons doen! Yeshua zal ons reinigen, heilig maken en verheerlijken. Daar richt Paulus al zijn aandacht op.³ Ook op deze weg kunnen we afgeleid worden of afhaken.⁴ Daarom is het noodzaak om elkaar alert te houden!

Vaak wordt er gezegd dat Abram blindelings op weg ging, naar een land dat God hem zou wijzen. Als we goed lezen, lezen we echter iets anders. We lezen dat Abram op weg gaat om naar het land Kanaän te gaan.⁵ Kennelijk wist hij zijn **bestemming** al: hij had Kanaän op het oog, als eindbestemming. Ja, sterker nog, ook Terah had deze bestemming al voor ogen, toen hij op weg ging.⁶ God had allang op het hart van Abram en Terah gelegd, waar zij heen moesten gaan.

Genesis 12:1 moet dan ook vertaald worden met: *...naar het land dat Ik u zal laten zien*. Het punt is niet dat God Abram een land gaat wijzen, maar dat Hij Abram dit land zal laten zien. God zal Hem alles tonen, wat zijn nageslacht in bezit zal gaan krijgen. Met eigen ogen zal hij het kunnen zien. Wat belangrijker is, God zal Zichzelf laten zien aan Abram! In Kanaän zal God **verschijnen** aan Abram. In vers 1 staat alleen dat God met Abram spreekt. Abram hoort de Stem van God. Maar als Abram in Kanaän is aangekomen, staat er in vers 7 dat God aan Abram verscheen. En Abram bouwde een altaar, voor de Heer, die aan Hem verschenen was.

---

¹ Gen. 11:31

² Fil. 3:14

³ Fil. 3:8-12, 20-21

⁴ Hebr. 2:1, 6:4-8, 12:14-15, 2 Petr. 2:20-22

⁵ Gen. 12:5

⁶ Gen. 11:31

Yeshua kwam om de **heerlijkheid** van God aan de wereld te laten zien.⁷ En om het komende Koninkrijk van God zichtbaar te maken in deze wereld. Dit doet Hij door onze geestelijke ogen te openen door zijn Heilige Geest.⁸ Maar ook door wonderen en tekenen. Deze maken Gods komende rijk zichtbaar in de wereld. In Yeshua horen we niet alleen van God, maar zien we Hem ook in de wereld rondwandelen!

We leren de volgende les uit Genesis 12. Als God een bestemming op ons hart heeft gelegd, moeten we daarin wandelen. **Neem je hart serieuzer dan je comfort!** Ga op weg, dan zal God je het ook laten zien. Je zult zien, waar je zo naar hebt verlangd. En bovenal, je zult God onderweg ontmoeten en zijn heerlijkheid mogen zien!

God roept Abram op om zijn land, familie en **vaderhuis te verlaten**. Hier heeft Abram niet aan gehoorzaamd. We weten namelijk uit het voorgaande dat van zijn familie en vaderhuis alleen zijn neef Lot nog bij hem was. Die was immers meegegaan uit Oer naar Haran. Maar Abram laat Lot niet achter in Haran; hij neemt Lot mee.⁹ Dit leidt uiteindelijk tot ruzies en problemen. En nadat Abram verschillende levenslessen geleerd heeft, moet hij alsnog afscheid nemen van zijn neef Lot.¹⁰

Yeshua heeft ons een gelijksoortige opdracht gegeven, toen Hij zei: *Ik ben gekomen om **ruzie** te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemand huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. **Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie een zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard.***¹¹

Dit leert ons dat familiebetrekkingen een sta in de weg kunnen zijn om Yeshua te volgen. Frappant genoeg staat de relatie tussen man en vrouw hier niet benoemd. Man en vrouw horen één te zijn in de keuzes die ze maken. Daar zou geen scheiding tussen gemaakt moeten worden. Maar laten we onszelf afvragen: wie is het belangrijkste voor ons? Zijn dat onze meest geliefde mensen? Of is dat Yeshua?!

Mooi is dan de belofte van Genesis 12:3, dat als Abram gehoorzaam zal zijn, **alle families (mishpegot) van de aarde** in hem gezegend zullen worden! Aanvankelijk brengt het volgen van God scheiding teweeg. Immers we worden uit onze comfortzone losgescheurd, omdat we andere keuzes gaan maken. Maar uiteindelijk zullen er nieuwe en gezegende familieverbanden ontstaan. Families worden herschapen op aarde. Zo leren we uit het Nieuwe Testament dat we door Yeshua bij de **familie van God** gaan horen!¹² En Yeshua sprak: *wie zijn mijn moeder en mijn broers? ... wie de wil van God doet, is mijn broer en mijn zuster en mijn moeder!*¹³ We krijgen er veel familie bij!

---

⁷ Joh. 1:14,18, Hebr. 1:3, 2:9, 1 Joh. 1:1-4

⁸ Hand. 2:17

⁹ Gen. 11:31-32, 12:5

¹⁰ Gen. 13

¹¹ Matth. 10:35-38

¹² Ef. 2:18-19

¹³ Mark. 3:32-35

God belooft ook aan Abram om hem te zegenen en tot zegen te stellen voor de hele wereld. Ieder die Abram zegent, die zal door God gezegend worden en ieder die Abram vervloekt, die zal door God vervloekt worden.¹⁴ Deze belofte is overgegaan op zijn nageslacht en in het bijzonder op Izak en Jakob (Israël). Wij kunnen hieruit leren dat **wie Israël zegent**, die zal door God **gezegend worden**. Maar wie Israël laat vallen, die zal een vloek over zijn leven halen. Want God heeft dit volk uitgekozen als zijn oogappel. Laten we nakomelingen van Israël dus zegenen!

Israël zou als een **licht voor de heidenvolken** gesteld worden.¹⁵ Uiteindelijk is deze belofte in Yeshua tot een hoogtepunt gekomen. Yeshua was de ultieme belichaming van Israël. Door Hem kan het licht van dit volk nu naar alle volken van de aarde uitstralen. Hij laat het licht van Gods aangezicht niet alleen over Israël komen, maar ook over alle gelovigen uit de heidenvolken!

Abram staat bekend om zijn **geloof**. Ook uit Genesis 12 blijkt Abrams geloof. God zegt dat Hij Abram tot een groot volk zal maken. Wat we vaak niet beseffen is dat Abram op dat moment al 75 jaar oud was en dat zijn vrouw Saraï op dat moment ook al heel lang onvruchtbaar was.¹⁶ Toch trok Abram niet in twijfel dat God hem tot een groot volk zou maken, als hij op weg zou gaan. Hij ging gehoorzaam op weg, vertrouwend op Gods belofte.

In Romeinen 4 wordt Abram de **vader van alle gelovigen** genoemd. Ook wij stammen in geestelijke zin van Abram af. Hij is tot vele volken geworden, omdat alle gelovigen, zowel Jood als heiden, hem mogen navolgen in het geloof. Geloof in Yeshua. In Yeshua zijn alle geestelijke zegeningen, die aan Abram beloofd waren, ook voor ons geldig. We mogen bij Gods volk ingelijfd worden. Als we maar in Yeshua geloven. Als we ons vertrouwen stellen op Hem, ook al zien we de zegen in ons leven vaak nog niet!

Als Abram in het land Kanaän komt, dan reist hij tot aan de eik van Moré. Ook staat er geschreven dat de Kanaänieten toen in dat land woonden. Dit kan maar één ding betekenen: dit was een **heilige eik**, aan de **afgodendienst** geweid. Abram verwacht God te ontmoeten bij een heilige eik. En God komt hem daarin tegemoet. Hij weet dat Abram nog los moet komen van zijn heidense achtergrond uit Oer.¹⁷ En hoeveel tijd dat kost.

De tocht naar Kanaän is heel **voorspoedig** geweest voor Abram. Er staat dat hij op weg ging om naar het land Kanaän te gaan. En direct aansluitend staat er dat zij kwamen in het land Kanaän.¹⁸ Maar Abram staat voor een andere uitdaging, dan zijn vader Terah:

---

¹⁴ Gen. 12:2-3

¹⁵ Jes. 49:3-6

¹⁶ Gen. 11:30, 12:4

¹⁷ Oer was één van de belangrijkste Mesopotamische steden, aan de rivier de Eufraat. In deze omgeving wordt het paradijs gesitueerd. Hier heeft dus ook de zondeval plaatsgevonden. In dezelfde omgeving (namelijk een stad even verderop, Babylon) werd de heidense tempeltoren van Babel gebouwd en vond de spraakverwarring plaats. Ook heeft de zondvloed alles met het leven in deze regio te maken. De ark bleef niet voor niets steken op het Ararat-gebergte in de omgeving waar de rivieren Eufraat en Tigris hun oorsprong vinden. Een heidense omgeving dus.

¹⁸ Gen. 12:5

De Heer ontmoet Abram bij Sichem en vertelt hem dat Hij dit land aan zijn nakomelingen zal geven. Dit betekent het einde van opgedragen reis. Nu is het tijd om te gaan settelen in het beloofde land. Maar meteen staat er dat Abram **verder trekt** naar het zuiden, naar de omgeving van Bethel. Het werkwoord wat hier gebruikt wordt is 'ataq. Dit betekent 'verder gaan' of ook wel 'oud worden'. Waar Abram in vers 4 gewoon wandelend op weg ging, wil hij hier verder gaan. **Hij schiet zijn doel**, het hoogtepunt van zijn leven, **voorbij**.

Dat blijkt ook uit het vervolg. Bij Bethel bouwt hij een altaar en roept de Naam van de Heer aan.¹⁹ Maar er staat niet geschreven dat er een antwoord van de Heer kwam. Pas **twee generaties later**, zal Jakob hier wel de hemel geopend zien.²⁰ Abram wil verder. Hij wil zich zaken toe-eigenen, die voor het komende nageslacht bestemd zijn. Op zich is dit verlangen niet verkeerd, maar het is de tijd nog niet. Net als David die een Tempel voor de Heer wilde bouwen, maar te horen kreeg, dat zijn zoon Salomo dat zou doen.²¹

Maar Abram gaat nog verder, want in vers 9 staat dat hij *reisde, al wandelend en reizend*. Hier staat heel krachtig uitgedrukt dat Abram **steeds doelmatiger** en verder doorreist. Zijn momentum neemt toe en hij schiet zijn doel ver voorbij. Zo komt hij door een hongersnood zelfs helemaal in Egypte terecht. Eten wordt een belangrijkere drijfveer, dan vertrouwen op God. Zijn geloof lijkt ernstig te wankelen.

Ook de geschiedenis in Egypte is niet zo fraai. Abram begint te vrezen voor zijn leven, vanwege de schoonheid van zijn vrouw. **Zijn vertrouwen is weg**. Hij gaat menselijke oplossingen bedenken. Met een halve waarheid probeert hij zijn leven te redden. Hij doet het voorkomen alsof Saraï zijn zus is en niet zijn vrouw. Nu was Saraï ook wel zijn halfzus, maar zij was wel degelijk ook zijn vrouw.

Abram wil hiermee zijn eigen leven redden, omwille/vanwege Saraï. Je kunt dit op twee manieren vertalen. Ofwel hij wilde in leven blijven, omwille van Saraï, namelijk om voor haar te kunnen blijven zorgen. Ofwel hij wilde niet gedood worden vanwege Saraï, vooral voor zichzelf. Dat laatste lijkt hier het meest aannemelijk. De Faraο neemt Saraï namelijk tot vrouw en geeft Abram in ruil daarvoor enorm veel **rijkdom**.²² Abram had hier alleen nog maar oog voor zijn eigen belang, over de rug van Saraï zijn vrouw.

Zo raakt Abram verstrikt in zijn ambities en verlangens naar meer. Waar Terah de moed opgaf en in Haran neerstreek, daar schiet Abram als een kogel zijn doel voorbij. Van het goddeloze Oer komt hij terecht in het Egypte van winstbejag en slavernij. Immers we lezen dat het volk Israēl in later dagen tot slaven gemaakt werden in Egypte. **Egypte** staat symbool voor **ambities, winst** en **verslaving**. Als de satan ons niet kan verhinderen om voor God te gaan, dan kan hij altijd nog ons leven versnellen en ons door laten jagen in onze oorspronkelijk goede doelen. Dan worden we slaven van de zucht naar meer...

---

¹⁹ Gen. 12:8

²⁰ Gen. 28:10-22

²¹ 1 Kron. 17

²² Gen. 12:14-20

Yeshua heeft ons sterk gewaarschuwd voor de **verleiding van de rijkdom** en voor de verleiding om de **zorgen van deze wereld** belangrijker te maken, dan het volgen van Hem. Hij heeft gezegd dat we ons niet druk moeten maken om voedsel of kleding. We worden opgeroepen om eerst het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid te zoeken en de rest zal erbij gegeven worden.²³ Zodra we rijkdommen of zorgen boven God gaan plaatsen, dan gaan we ons doel voorbijschieten. Dan wordt het meer, meer, meer en druk, druk, druk. Zo vinden we geen tijd en energie meer om God te zoeken.

Zo zien we dat Abram vanuit Oer in Egypte belandt. Dit geldt ook in bredere zin voor het volk Israël. Het boek Genesis sluit uiteindelijk af met Israël als slaven in Egypte. En als Israël in later dagen uit Egypte verlost wordt, belanden ze weer in Oer (de Babylonische ballingschap). De Hebreeuwse Bijbel sluit af met 2 Kronieken 36, waar het volk Israël als ballingen in Babel verblijven. De omgeving waar Abram ooit vandaan trok.

Wat leert dit ons? Wij gaan van nature **van ballingschap naar ballingschap**. Er is maar één weg hieruit en dat moge niet verbazen: dat is Yeshua! Yeshua werd uit Egypte geroepen, om de profetieën te vervullen.²⁴ Dit leert ons dat Hij de grote verlosser is, die ons daadwerkelijk uit de ballingschap bevrijdt. Hij stierf om ons uit het slavenhuis van de zonden uit te leiden.²⁵ Meer hierover kunt u lezen onder het Bijbelse feest Pesach.²⁶

Yeshua brengt de ware vrijheid. Als we in Hem geloven hoeven we niet meer lijdelijk te blijven zitten in ons oude, verloren leventje. Maar we hoeven ook niet meer te gaan rennen en draven om het op orde te brengen. Yeshua gaat ons namelijk van binnenuit vernieuwen door zijn **Heilige Geest**. Hij brengt ons vrijheid van al onze verslavingen aan slechte gewoontes en zaken. Hij brengt ons voor eeuwig in het hemels Kanaän. Als we Hem volgen mogen we nu al **rust en shalom** beleven. Want God is er dan altijd bij!

Welke lessen hebben we nu geleerd voor het leven?

1. Houd het **einddoel** van het geloof, de heerlijkheid van Yeshua, voor ogen en **jaag** daar met alle inzet naar!
2. Neem je **hart** serieuzer dan je comfort!
3. Vraag je af of Yeshua belangrijker voor je is, dan je meest nabije **geliefden**...
4. **Zegen Israël!**
5. Geloof en **vertrouw** op God, ook als je de zegen nog niet ziet!
6. Pas op dat je in je goede ambities, niet Gods doel **voorbijschiet!**
7. Laat **rijkdom** en de **zorgen** van het leven niet je leven bepalen
8. Leef in de **vrijheid, rust en shalom** van Gods Geest!

---

²³ Matth. 6:19-34

²⁴ Matth. 2:13-15

²⁵ Rom. 6:6

²⁶ www.ingeestenwaarheid.nl > Bijbelse feesten > Pesach